

НИКОЛАЙ ЛИЛИЕВ

ПТИЦИ В НОЩТА

chitanka.info

МОИТЕ СПОМЕНИ...

*Моите спомени,
птици в ноща,
скитат бездомни,
скитат унесени,
вън от света.*

*Моите песни,
скитат без път,
блесват нечути
в скръбната есен — и
пак замълчат.*

*Моята лютня,
писък в нощта,
стене прокудена
и безприютна
вън от света.*

ПЪРВАТА ЗОРА ИГРАЕ...

*Първата зора играе
сред здрачени дървеса
и трепти от лъх незнаен
в парка ситната роса.*

*Полунощ едва измина,
ведро утро подрани,
спят в заспалата градина
незаспали ширини.*

*Мигом в блясък потопена,
шир лазурна се разкри
и над бюста на Шопена
падат първите зари.*

КАТО БРЪМЧЕНИЕТО НА ПЧЕЛИ...

*Като бръмчението на пчели
под огненото слънце затрептели,
потокът на живота ромоли.
Денят разпръсва призрачни мъгли,
възкръсва из вълните бели.*

*И улиците, каменни ръце,
протягат своите магнитни пръсти.
Прииждат те, понесли своя кръст,
прииждат с непомилвано лице
повехналите на града чеда.*

*И тяхната вълна, вълна могъща,
всред улиците пламнала бразда,
пронизва тишината на града
и в трескава тревога се превръща,
и губи се в безкрая без следа.*

ВСЕ ТИЯ БОЛНИ СВЕТЛИНИ...

*Все тия болни светлини
и тия сълзи неизплакани,
и тия немощни жени,
незвани и нечакани!*

*Ще смогне ли студений ден
да ме погълне в свойте крясъци,
и да запали, възроден,
простора с нови блясъци?*

*Или ще чакам пак нощта,
та в нейните прегръдки каменни
да ме целуне пепелта
на жалбите ми пламенни?*

ПОГАСВА СПОМЕНЪТ ДАЛЕЧЕ...

*Погасва споменът далече,
и миналото е мечта.
Навън шуми. Пред тъмни речи
мъртвеят немите уста.*

*Към петият етаж понесен
по стълбите аз чувам смях,
и някаква незнайна песен
навява на душата страх.*

*О тая горестна забрава
на чувството, че си самин,
че не за тебе засиява
от своята лодка Лоенгрин,*

*че не за тебе се обсебят
тъми от будни светила,
че не за тебе снежен лебед
размахва белите крила,*

*че не и тебе упоява
лъхът на син и строен крин.
О тая горестна поява
пред първий акт на Лоенгрин!*

ЗАСЛУШАН В СМЪТНИТЕ СЛОВА...

*Заслушан в смътните слова
на полунощ, която гасне,
по твоите следи неясни
в притома тръпна и зова:*

*— Луна, яви се възвисена
и в моята душа всели
привечерния здрач на Сена
и тишината на Ньойи!*

*Че роб на сила непозната
(кога и как съм завладян?)
аз бродя в своя друм, пиян
от виното на самотата.*

1912

ПАРИЖ, ПАРИЖ, УБИЕЦ И БАЩА...

*Париж, Париж, убиец и баща
на моите надежди тиховейни,
към твоите отровени басейни
протягам нецелунати уста.*

*Ти виждаш сам коварните бодли
на мъката, стихийна и сторъка,
и в тоя миг на пламенна разлъка
безумната ми жажда утоли!*

1912

ТРЕПТЯТ ПРОСТОРИ, ОСВЕТЕНИ...

*Трептят простори, осветени
от първи есенни лъчи.
Ден е,
но не пред моите очи.*

*През замъглените завеси
напусто вирам се навън.
Где си
на миналото златен сън?*

1911

КРЪГОЗОРИ НАДВЕСЕНИ...

*Кръгозори надвесени
и сплътени тъми.
Ръми,
есен е.*

*В глухи жалби унесени,
ние бродим сами.
Ръми,
есен е.*

1911

ВСРЕД ЕСЕННОТО ЗАПУСТЕНИЕ...

*Всред есенното запусение
пред вас съм пак, о дървеса!
Аз нося вашето смирение
и тъмните ви небеса.*

*Като бездомните ви листи,
угасвам тъжен и самин,
и моите блянове са чисти,
и моите сълзи са рубин.*

*Разбирам глухата ви песен,
и вашия безимен плач,
и в мене лъха морна песен,
и в мене пада скръбен здрач.*

*По моите безлистни клони
не тегне грозд, не тегне плод,
и моята въздишка гони
слънца в незнаен небосвод.*

*И моите мечти бездомни
ридаят в ледните мъгли
и мойто минало не помни
лъка на влюбени стрели.*

*И пия мълком аз забвение
от всяка бликнала роса.
Всред есенното запусение
аз пак съм ваш, о дървеса!*

РИДАЯТ СКРЪБНИ ВЕТРОВЕ...

*Ридаят скръбни ветрове,
и от потайни далнини
вълшебна тайна не звъни,
изгубен друмник не зове,
не мамят призрачни ръце,
забравени полята спят.
На всеки тъмен кръстопът
едно разпънато сърце.*

*И ти напразно спираш там,
под тези есенни звезди
шумят заключени води,
и сред тъмните, странно сам,
напразно морен ти зовеш
утехата на глъхнал звън
и несънувания сън
на своя нероден копнеж!*

НЕ ЗНАЯ, ТОЯ ПЪТ ИЗВЕЖДА...

J'aime l'horreur d'être vierge...

Stephane
Mallarme

*Не зная, тоя път извежда
ли от миражите навън,
но любя тоя странен сън
на уморената надежда*

*да виждаш как с невидим плам
догарят бавно в миг тържествен
утехата да бъдеш сам
и ужасът да бъдеш девствен;*

*да чуваш чудния псалом
на изумяващата младост,
която в своята буйна радост
любов разискря в твоя дом.*

*О миг божествен, миг тържествен
за несъбудената плът,
пленена в прокълнатий път
на ужаса да бъдеш девствен.*

МРАЧИНИ ОБСЕБЯТ...

*Мрачини обсебят
пътища сърдечни,
друмник отдалече,
ида аз при тебе.*

*Тъмна и несретна
мойта мисъл тръпне
и в тъмата бледна
плахи думи шъпне:*

*Горка скръб обсеби
пътища сърдечни,
в тая късна вечер
ида аз при тебе.*

*Моят сън е морен,
ледни моите тръпки,
но звънят покорни
чужди, глухи стъпки*

*и отсичат бавно,
капки в ранна есен,
звуците неравни
в тая тъжна песен.*

ОТРОВНА МИСЪЛ МЕ ПОХИТИ...

*Отровна мисъл ме похити,
бездомен, горък чужденец,
аз хлопам морен по вратите
на хора тъмни и незнайни,
чело ми не краси венец,
аз не разплитам скръбни тайни,
не съм поет, не съм мъдрец,
не нося белега на мага,
не съм от блясъци пиян,
но моята душа е нага,
но моята душа е блян.*

*И ако нявга, в тъмен час,
отвърнал погледи от бога,
подиря в твойта мисъл строга
утеха, отдих и любов,
и прозвъни далечен глас —
(о, глас безумен за тревога!) —
като въздишка безутешна
сред безответни тъмноти,
от своя златоткан алков
с какъв възторг, с каква безгрешна
любов ще ме обгърнеш ти?*

ТЕ НЕ ГОВОРЯТ, МОИТЕ ОЧИ...

*Те не говорят, моите очи,
два извора, пресекнали навеки,
те не говорят, моите очи.*

*Те не изплитат ленти от лъчи,
към вечността забравени пътеки,
те не изплитат ленти от лъчи.*

*Изгубени сред мрака на скръбта,
следят те плахия полет на птици,
залутани сред мрака на нощта.*

*Пред тях се слагат траурни венци,
те виждат безотрадни колесници
и безнадеждно скъпи мъртъвци.*

ЛЕЖА В БЕЗЛЮДНИТЕ ПУСТИНИ...

*Лежа в безлюдните пустини
на своята мразна самота,
край мене слънцето ще мине,
като загубена мечта.*

*Ръце простирам и не зная
кого с любов да призова,
над мене ужасът витае
на непромълвени слова.*

*Безумно вихърът ме брули,
и в скръбний блясък на нощта
пред мене скоро ще отбрули
безшумно своя лик смъртта.*

БЕЗКРАЙНА ЖАЛ...

*Бзкрайна жал и жив мъртвец смутяват мойто
ложе,
и саван бял, и бял венец ранена мощ тревожи.*

*Долавям звук, и нечий глас да стене из простора —
не съм за тук, не съм за вас, о бедни, бедни хора!*

*Отрано глух, отрано лед останах за живота,
загубих слух, загубих глед, загубих всяка нота.*

*Сред мойта нощ, пред моя праг, лъча не ще ли
блесне?*

*О мрачен вожд, о черен знак, о тъжни, тъжни
песни!*

*Безкрайна жал и мрак ранил покриват мойто ложе.
Не съм живял, самин съм бил, смили се, тъмни божее!*

И СЛЪНЦЕТО С ПРЕДВЕЧНИЯ СИ ПЛАМ...

*И слънцето с предвечния си плам,
изгубено в нощта на моите степи,
ще освети порутения храм,
но моите очи ще бъдат слепи.*

*Невидима ръка ще затрепти
по струните на мойта мисъл бедна,
пред мене ще застанеш скръбен ти,
но моята душа ще бъде ледна.*

*И моята молитва ще зове
в часът на безпощадната измама,
като мечта по нови светове,
но моята уста ще бъде няма.*

*Аз ще разплитам своя сън злочест
под шепота на сетно алелуя,
и ти ще спреш пред мене с блага вест,
но, жив мъртвец, аз няма да те чуя.*

АЗ ЗНАМ, ЧЕ В СКРЪБНА КЪСНА ВЕЧЕР...

На Ал. Филипов

*Аз знам, че в скръбна, късна вечер,
когато златни сълзи ронят
осиротели дървеса,
незнаен друмник, брат далечен,
от вихрите бездомни гонен,
ще спреш под моите небеса.*

*Ти ще разтвориш тая песен,
сред вопли огнени родена,
от миналото скъден дар,
и в тъмни спомени унесен
ще преклониш глава смирено
като печален, малък цар.*

*Безпаметно свещта ще гасне,
единствен ням свидетел
сред твойта ледна самота,
и твоята уста безгласно
ще промълви: — Той беше светъл,
той беше сам една мечта.*

КАЖЕТЕ, ТОЯ СТРАНЕН ДЕН...

*Кажете, тоя странен ден
завършва ли със нощ безлунна,
и ще мога ли да целуна
смъртта на своя дух ранен.*

*Умората на морний град
с безчувствените ръце ме гали,
и в безлюдените зали
ридае споменът нерад.*

*Мълчанието прострели
сърце, и погледи блуждаят
сред небесата, где витаят
слънца, удавени в мъгли.*

*И в тоя миг без шум пълзи
безумието с тайни стъпи,
и ето! — в бури мойта скръб е
готова да се разрази.*

*Кажете, тоя странен ден
завършва ли със нощ безстрастна,
и ще ли мога да угасна
като цветец на смърт ранен.*

ТИ ЧУВАШ МОЙТА ГОРЕСТНА МОЛБА...

*Ти чуваш мойта горестна молба
от свойте небеса, незнайни боже,
прати низвъргнат дух ръка да сложи
над моето сърце, като съдба!*

*Аз не разбих желязната врата,
която води в сенките на рая,
и мойта душа ридай в безкрая
като прогонена мечта.*

*Покорен чакам твоя властен зов
да ми разтвори тайните на ада,
аз може би ще пия там наслада,
аз може би ще пия там любов.*

В ДАЛЕЧНИ ИЗГУБЕНИ СТЕПИ...

*В далечни изгубени степи аз скитам.
Не питам, какви безпокойни цветя
безименна скръб ще обкитят.*

*Летя като птица бездомна в безкрая.
Не зная, в кои вдъхновени земи
извеждат мечтите на бога.*

*И в ранната вечер, студена и строга,
ридаят безшумни тъми.*

БЕЗНАДЕЖДНИ СА МОИТЕ ДУМИ...

*Безнадеждни са моите думи,
безнадеждна е мойта любов,
моя стих е лъча на безумие,
мойта песен е горестен зов.*

*В самотата на морната утрин
гасне моята мъртва звезда
и душата ми, трепетна лютня,
безприютна трепти и ридай.*

МАЙКО, ОТ ГОДИНИ СЪН ЗАСПАЛА...

*Майко, от години сън заспала,
ти ме чуваш в своя свят покой,
стене среди жизнения зной
моята мечта безумнобяла.*

*Роб на ранна, непрестанна грижа,
аз не зная, майко, откога
запленен съм в тихата тъга
на града, сред който сам се движа.*

*И не зная, майко, обездомен,
где ще мога с вяра да запра,
щом угасне сетната заря
на живота — твойт скръбен спомен.*

НАД ТВОЯ ДОМ СПОКОЙСТВИЕ...

*Над твоя дом спокойствие. Плете
приветна песен волна чучулига;
и ти си пак безгрижното дете,
което срича първата си книга.*

*Небесний свод разгъва модър лист,
по който никой нищо не е писал,
и устремява своя глед лъчист
далеко в небесата ведра мисъл.*

*Възкръсва слънцето: премъдър бог
поглежда от чертози вековечни
и в светла тишина хлади поток
на твоя свят пътеките безпечни.*

*Ти имаш пак простори без предел
и царска власт, безбрежна, неотменна.
в душата си долавяш смътна цел:
да завладееш цялата вселена.*

*Да прекосиш рътлини и моря
и стигнеш да последната граница,
там, гдето сред вечерната заря
заспива своя златен сън Жар-птица.*

*Ти виждаш как здрачените ръце
на детството зоват и те увличат
и ти забравяш, сирото сърце,
че днес не съм дете, което срича.*

ДА МОЖЕХ И ДНЕС ОКРИЛЕН...

*Да можех и днес окрилен
от прежните нежни мечтания,
с великата жажда за ден,
за нови и нови познания,
да търся, в живота пленен,
живот и разумни желания,
от светли слънца озарен
в най-тъмните земни страдания,
не вярвал бих в жалкия завет,
че тук съм осъден да крея,
безцелни лъчи да пиля,
отритнат, безличен и клет,
не бих си простил, че живея
живота на скъден сонет.*

НА ДЕНЯТ ПОД БЕЗПЛОДНИТЕ КРЯСЪЦИ...

*На денят под безплодните крясъци,
на нощта под безбродний покров,
ти ще спиш, навестена от блясъци,
моя нежна, безбрежна любов,*

*ще зовеш, безнадеждна, възмездие,
ала глух ще остане светът,
и венци от далечни съзвездия
ще отминат предвечний ти път,*

*ти ще спиш сред безумни видения,
и над твоите скръбни земи,
позорени от срамни падения,
безутешния дъжд ще ръми.*

ПРИИЖДА ВЪЛНАТА НА МОЯТА СКРЪБ...

*Приижда вълната на моята скръб,
нощта е студена, безродна, беззвездна,
светът е далечен, престъпен и тъп,
пред някаква мисъл отровна аз чезна,
приижда вълната на моята скръб.*

*Мъглите изплитат невидими мрежи,
и там ще положат те мойто сърце.
Напразно в часът на безумни копнежи
ще вдигам безпомощен неми ръце,
мъглите изплитат невидими мрежи!*

*Но аз ще разкъсам скрепений печат
на своя затвор, непознат и позорен,
и сам аз ще бъда в огромний град,
целунал смъртта си, бездомен и морен.
О, аз ще разкъсам скрепений печат!*

*Пред мене морето в забрава ще тъне,
сред тая безбрежна, безтрепетна шир,
прохладна вълната сама ще разгъне
спасяващото рухо за саван и мир.
Пред мене морето в забрава ще тъне.*

САМАТА НОЩ Е ОТРАЗИЛА...

*Самата нощ е отразила
скръбта си в твоите очи,
ти тръпнеш пред незнайна сила,
и твоята душа мълчи.*

*И твоята душа смирена
пред сянката на спомен лих
трепти печална, като стих
от песните на Пол Верлена.*

В ГЛУХОТО ПОЛЕ...

*В глухото поле
мир и тишина,
в глупото поле
бялата луна.*

*Надалек градът
рони сетен звън,
надалек градът
тъне в летен сън.*

*В модрата гора
нечий нежен зов,
в модрата гора
младост и любов.*

*Аз живея пак
своя спомен скъп,
аз живея пак
миналата скръб.*

НАПРАЗНО ВАШИЙ ДУХ ЛЕТИ...

*Напразно ваший дух лети
печални спомени да гони,
брезите свеждат бели клони,
и пролетния дъжд шепти
за упойващите жътви
сред възродените поля.
Упоение разля
над морни сипеи сънят ви.
И вий разцъфвате едвам
с лъчите на лъчиста пролет,
и ето! — погледи ви молят:
стъпете в тоя чуден храм,
душата ми за вас изгражда
дворци от пролетни мечти,
там моята радост ви обажда:
о, приласкайте в тихий здрач
плачът на сиротната птица,
ценете нежната трошица,
която рони тя за вас!*

АЗ БДЯ...

*Аз бдя. Вековете минават
през моите мъртви очи.
В просторите ангели плават,
и пролетна песен звучи.*

*Над мене цветята се молят,
в превара се гонят лъчи.
Пред твоите празници, пролет,
подвластна душата мълчи.*

*Тя слуша: до нея долита
на времето верния звук,
и сребърни мрежи изплита,
и вихром отлита на юг.*

*Там греят надежди пасхални,
и пеят безбрежни вълни,
над земните дни безначални
всевечното слънце звъни.*

*И тиха душата се свежда,
и шепне смирен благослов.
Сред водната шир се оглежда
сънят на безсмъртна любов.*

ПРИЛАСКАЙ МЕ, ВЪЛНА...

*Приласкай ме, вълна, облъхни ме, море на съзвучие,
ние бяхме деца, ние бяхме невинни деца,
и прозрачния бял, и прозрачният сребърен ручей,
огледало за нашите бледни лица,
заплени и рани, заплени и навеки обручи
безутешните малки сърца.
Приласкай ме, вълна, облъхни ме, море на съзвучие!*

*Аз не помня смеха, аз не помня словата смирени,
твоята тайна мълчи, твоята тайна се слива с
нощта
и в минути на скръб, и в минути на черно падение,
изоставен, забравен, далек от света,
моите стъпки звънят, моите стъпки се смеят над
мене
с демоничния смях на смъртта.
Аз не помня смеха, аз не помня словата смирени.*

*И в безумния миг на възторзи и сенки замрели
по безгрешния друм, по безгрешния друм за отвъд,
за незнайния свят, за незнайните звездни предели,
моите бедни, ранени ръце ще зоват,
ще зоват имена, ще зоват може би те Офелия,
пред вратата на Страшния съд
в безпросветния миг на възторзи и сенки замрели.*

НЕ СКЪРБИ ПО ЗВУЧАЛИ НАСЪНЕ ВЪЛНИ...

*Не скърби по звучали насъне вълни,
по отронени в буря треви,
забрави
вси печали
и спомени!*

*Мрачини ли ни чакат?
Може би.
Може би светлини.
Забрави светлината и мрака!*

*Не скърби по звучали насъне вълни,
не простирай напусто ръце,
и живей, мое бедно сърце,
без печали
и спомени.*

ЗВЕЗДИТЕ БЛЕДНЕЯТ В НЕБЕСНАТА ТВЪРД...

*Звездите бледнеят в небесната твърд,
зловещо поглежда студена луна,
и тръпне сърцето пред близката смърт:
война.*

*И воини морни запират край друма,
люлени от полска света тишина,
и мълком повтарят тревожната дума:
война.*

*В съня си те виждат, о, сладка измама,
че стигат честити честита страна,
где всички живеят безбурно, где няма
война.*

*Но мразната есенна вечер отвява
безшумно сънят им, и лиха вълна
от скръб безутешна умът заслепява:
война.*

*Над тях небесата през сълзи отвиват
здраченото було на ледната луна,
и в ужас надвиснал злокобно се сливат,
и есен, и смърт, и война.*

ЧУЙ В ГОРАТА СМЪРТЕН СТОН...

*Чуй в гората смъртен стон,
плаче старата гора
и отсича голи клони.*

*Мрачният небесен склон
мрачни облаци събра,
сълзи горестни зарони.*

*Чуй в гората смъртен звон,
лиха буря заигра,
листи свехнали разгони.*

Плаче старата гора.

ПЛАЧЕ СТАРАТА ГОРА...

*Плаче старата гора над мъртви
и незнайни синове.
От потайна шир за нови жертви
властна смърт зове.*

*И натам, где смъртно се сражават
две съдби,
черни птици шумно прилетяват,
меден рог тръби.*

*Смърт победна смътно очертава,
сред погаснали небеса,
в сянката на кървавата слава
своята коса.*

*От потайна шир за нови жертви
властна смърт зове.
Плаче старата гора над мъртви
синове.*

ВЪВ ТОЯ ВЕК НА ХИЩНО ИЗТРЕБЛЕНИЕ...

*Във тоя век на хищно изтребление
о, Господи, нима съм аз за там?
— Ти ме дари с божествено смирение,
превърна моята душа на храм
и в оня миг на свято вдъхновение
над мене Ти простря десница сам
и промълви слова, които знам
от тъмний ден на своето рождение.*

О, Господи, кому съм нужен там?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.